

MI MLADI

Glasilo učencev OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

Šolsko leto 2022/23

UVODNIK

Dragi bralci!

Za nami je še eno šolsko leto. Učenci ste že zaključili z ocenjevanji in uživate v počitnicah. Upamo, da ste s svojim uspehom zadovoljni, čeprav je bilo tudi to leto za marsikoga izziv. A na koncu se trud poplača.

Na naši šoli je bilo letos veliko različnih dejavnosti, dogodkov, nastopov in tekmovanj. Učenci ste povsod pridobili bogate življenjske izkušnje in dobre rezultate. Nekaj dosežkov in utrinkov z različnih dogodkov delimo z vami tudi na tem mestu.

Letošnje glasilo je bogato s pravljicami, pesmimi in risbami. Hvala vsem ustvarjalcem, ki ste si vzeli čas ter z besedili ali risbo predstavili barve svojega sveta. Zahvaljujemo se tudi vsem učiteljem in mentorjem, ki ste kakorkoli prispevali k nastanku glasila.

Vsem bralcem želimo prijetno branje šolskega časopisa Mi mladi. Uživajte poletje ter se jeseni vrnite sproščeni in polni energije.

Uredništvo

KOLOFON

MI MLADI: Glasilo učencev OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

IZDAJA: OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

UREDNIŠKI ODBOR: Andreja Mohar Montanič, Bogdana Mohar, David Kovačič

ZBRALA IN UREDILA: Andreja Mohar Montanič

SLIKOVNO GRADIVO: učitelji in učenci pod mentorstvom Davida Kovačiča

LITERARNI PRISPEVKI: Učenci OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok ter mentorice: Bogdana Mohar, Mojca Kebe, Renata Peterlin, Helena Nosan, Almira Levstek

JEZIKOVNI PREGLED: Bogdana Mohar

OBLIKOVANJE: Andreja Mohar Montanič

ŠOLSKO LETO: 2022/2023

ISSN:

Slika na naslovnici: Anamarija Volf, 9. razred

Slika na uvodni strani: Jan Košmerl, 9. razred

Fotografije so prispevali: David Kovačič (1, 2, 17), Andreja Mohar Montanič (5, 6, 10, 11, 12), Marina Šumrada (7, 8, 9), Bogdana Mohar (3, 4, 13, 14, 15, 16)

SEZNAMI PRIDOBLENIH PRIZNANJ V ŠOLSLEM LETU 2022/2023**✓ TEKMOVANJE IZ MATEMATIKE****Priznanje – šolsko tekmovanje**

1. razred: Ina Mohar, Lili Marjanovič, Jaka Kordiš, Inja Kordiš, Hana Knavs, Nika Koprivec
2. razred: Eva Bartol, Zarja Knavs, Erin Montanič
3. razred: Lara Koprivec
4. razred: Julija Knavs, Mark Bojc, Zoja Turk, Ana Bartol
5. razred: Dominik Balantič, Izza Knavs, Kaja Zbačnik
6. razred: Nika Turk, Stela Poje
7. razred: Jaka Vesel
8. razred: Jerca Lavrič, Lana Lavrič
9. razred: Maša Kordiš, Anamarija Volf

Bronasto priznanje – regijsko tekmovanje

6. razred: Nika Turk
8. razred: Jerca Lavrič

Srebrno priznanje – državno tekmovanje

6. razred: Nika Turk

✓ TEKMOVANJE IZ SLOVENŠČINE**Priznanje za sodelovanje – šolsko tekmovanje**

1. razred: Alja Anzeljc, Fran Bartol, Matic Bartol, Živa Benčina, Vanesa Gregorič, Hana Knavs, Nika Koprivec, Ela Kordiš, Ina Mohar, Vita Mohar, Getuarb Xhemajli
2. razred: Julija Austel, Eva Bartol, Emmanuel Debeljak, Zarja Knavs, Nika Lavrič, Erin Montanič, Brina Starc, Ajda Vesel
3. razred: Lana Koprivec

Cankarjevo priznanje – šolsko tekmovanje

4. razred: Zara Marjanovič, Julija Knavs, Ana Bartol, Rene Pihler Gregorič
5. razred: Izza Knavs, Lan Knavs, Kaja Zbačnik
6. razred: Neža Bambič, Stela Poje
7. razred: Tija Grandljič, Špela Turk
8. razred: Jerca Lavrič, Kaja Lavrič
9. razred: Maša Kordiš

Bronasto Cankarjevo priznanje – regijsko tekmovanje

8. razred: Jerca Lavrič
9. razred: Maša Kordiš

Srebrno Cankarjevo priznanje – državno tekmovanje

8. razred: Jerca Lavrič

✓ **TEKMOVANJE IZ ANGLEŠČINE**

Bronasto priznanje – šolsko tekmovanje

8. razred: Jerca Lavrič

9. razred: Nik Cimprič

✓ **TEKMOVANJE IZ ZGODOVINE**

Bronasto priznanje – šolsko tekmovanje

8. razred: Jerca Lavrič, Kaja Lavrič

9. razred: Maša Kordiš, Benjamin Vukalić

✓ **TEKMOVANJE IZ GEOGRAFIJE**

Bronasto priznanje – šolsko tekmovanje

9. razred: Benjamin Vukalić

✓ **TEKMOVANJE IZ BIOLOGIJE (ZA PROTEUSOVO PRIZNANJE)**

Bronasto priznanje – šolsko tekmovanje

8. razred: Kaja Lavrič

9. razred: Benjamin Vukalić

✓ **TEKMOVANJE O ZNANJU IZ SLADKORNE BOLEZNI**

Bronasto priznanje – šolsko tekmovanje

9. razred: Maša Kordiš, Benjamin Vukalić

✓ **TEKMOVANJE VESELA ŠOLA**

Bronasto priznanje – šolsko tekmovanje

5. razred: Maja Žagar

8. razred: Ana Lavrič, Jerca Lavrič

9. razred: Maša Kordiš

✓ **MEDOBČINSKO TEKMOVANJE V NOGOMETU ZA UČENKE (letnik 2008 in mlajše): 2. mesto in**

✓ **PODROČNO TEKMOVANJE V NOGOMETU ZA UČENKE: 3. mesto**

UDELEŽENKE: Hana Cimprič, Maša Kordiš, Žana Košmerl, Anamarija Volf, Veronika Debeljak, Tia Gerželj Lavrič, Naja Knavs, Nina Košmerl, Kaja Lavrič, Ula Turk, Haidi Kordiš.

✓ **BRALNA ZNAČKA – ZLATI BRALCI**

Priznanje za devetletno branje

9. razred: Benjamin Vukalić

✓ **ZLATA GERBIČEVA ZNAČKA**

Priznanje za devetletno prepevanje v šolskih pevskih zborih

9. razred: Hana Cimprič, Maša Kordiš

Slika 1: Anika Car, 7. razred

Slika 2: Rene Krajec, 7. razred

DOGODKI ŠOLSEKGA LETA

KROS

Šolsko leto smo začeli športno – s pohodi ter s krosom – in v tem duhu nadaljevali skozi celo leto.

Fotografija 1

Fotografija 2

OBISK SLOVENSKE VOJSKE

V petek, 28. 10. 2022, so nas v šoli obiskali predstavniki Slovenske vojske. Namesto pouka smo imeli učenci od 5. do 9. razreda predstavitve v telovadnici, šolskih prostorih, na igrišču in pred šolo.

Najprej nam je gospod predstavil poklice, ki so del Slovenske vojske. Nato nam je povedal, da imajo organizirane zimske in poletne taborne za najstnike, stare 15 let in več, ki se jih lahko tudi sami udeležimo, da bi videli, kako poteka urjenje za vojaka. Za nas devetošolce je bil eden izmed pomembnih podatkov tudi ta, da Slovenska vojska dijakom in študentom, ki se bodo kasneje zaposlili pri njih, nudi štipendije. Nekateri učenci so prejeli tudi nagrade, ker so na koncu pravilno odgovorili na par zastavljenih vprašanj v zvezi s predstavitvijo. Vsi pa smo dobili zvezek in kemični svinčnik Slovenske vojske.

Sledila je malica in po njej smo se po razredih odpravili po postajah. Na igrišču smo se preizkusili v streljanju z airsoft FN F2000, kjer smo s kroglicami poskušali čim bolj zadeti tarčo. Zabavali smo se tudi na poligonu z različnimi ovirami, ki je bil sicer namenjen mlajšim otrokom, a smo tudi sami zbudili otroka v sebi in se zraven zelo nasmejali. Na naslednji postaji je sledila predstavitev vojaškega reševalnega vozila, ki je imelo vso opremo navadnega reševalnega vozila, a s posebnimi prilagoditvami, saj se z njim vozijo po najrazličnejšem terenu. Zato ima vozilo maso nekaj ton. Predstavili so nam tudi nahrbtnike, v katerih je najnujnejša oprema prve pomoči. Uporabijo jih takrat, kadar po poti ne morejo nadaljevati z vozilom in zato z nahrbtniki tečejo do poškodovancev. Vsekakor ta naloga ni najlažja, saj imajo nahrbtniki tudi po več deset kilogramov, odvisno od tega, kako usposobljen je zdravstveni delavec. Tudi sami smo lahko poskusili nositi nahrbtnik, med seboj smo se nosili na nosilih in sedeli v vozilu, ga prižgali in vklopili sireno. Nato smo odšli v zgornjo avlo šole, kjer nam je gospa predstavila postopke oživljanja z AED. Tudi sami smo oživljali lutko in se med seboj preizkušali v

postavljanju osebe v položaj za nezavestnega. Sledila je predstavitev prve pomoči. Ta mora biti predvsem prilagodljiva in domiselna, saj vojaki pri sebi nimajo veliko pripomočkov. Zadnja postaja je bila v telovadnici, kjer smo se pomerili s svojimi sošolci in sošolkami. Izvedli smo tekmovanje v streljanju s puško FN FAL, ki je bila priklopljena na laser. Vsak je imel tri ali štiri poskuse in končni seštevek točk je določil zmagovalca med dekleti in fanti.

Na koncu smo se vsem predstavnikom zahvalili za tako lepo predstavitev in se poslovili. V tem dnevu smo se naučili veliko novega in izvedeli uporabne stvari, ki nam bodo prišle prav tudi v vsakdanjem življenju.

Maša Kordiš, 9. razred

Fotografija 3

Fotografija 4

RAZSTAVA POT KNJIGE

V letošnjem šolskem letu se je OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok prijavila k projektu »Pot knjige, od avtorja do bralca«.

Projekt je zasnovala Javna agencija za knjigo Republike Slovenije v sodelovanju z Bralnim društvom Slovenije. V ta namen so oblikovali brošuro in serijo dvanajstih plakatov, ki obiskovalce kot potujoča razstava vodijo po poti knjige – od ideje, preko založb, tiskarn, knjigarn, knjižnic, pa vse do bralca.

Kmalu po prijavi k projektu smo prejeli novico, da smo ena od izbranih šol. Tako smo v najbolj prazničnem mesecu leta, med 5. in 16. decembrom 2022, v zgornji avli šole postavili gostujočo razstavo plakatov Pot knjige. Na plakatih sta avtorja, pisatelj Žiga X Gombač ter ilustrator David Krančan, s pomočjo stripa hudomušno prikazala, kako nastane knjiga. Razstava je bila na ogled vsem učencem, zaposlenim, pa tudi drugim obiskovalcem šole. V času razstave smo za učence pripravili tudi pedagoške ure knjižnično-informacijskega znanja.

Ob koncu razstave, 16. 12. 2022, pa je učence 4. in 5. razreda obiskal pisatelj Žiga X Gombač. Učencem je predstavil, kako nastane zgodba, od kod jemlje ideje oz. kje dobi navdih za svoje ustvarjanje. Na zanimiv način jim je opisal svoje popotovanje od Ljubljane do Loškega Potoka. V pripoved je vpel nekaj svojih zgodb, zato je ura obiska minila zelo hitro.

Namen projekta "Pot knjige, od avtorja do bralca" je spodbujanje branja med mladimi, poznavanje procesa nastanka knjige ter seznanjanje s posebnimi oblikami knjižnih del. Verjamem, da so se mladi ob tem veliko naučili. Želim pa si, da bi naši bralci tudi v bodoče vedno našli pot do dobrih knjig.

Andreja Mohar Montanič

Fotografija 5

Fotografija 6

KULTURNI DAN

V sredo, 21. 12. 2022, smo imeli četrtošolci in petošolci kulturni dan. Ob 7:30 smo se odpeljali v Ljubljano.

V Koloseju smo si ogledali družinski film Kapa. Film govori o dečku Eriku in deklici Lučki. Lučka je stara sedem let, Erik pa devet. Lučka je imela vse, Erik pa je živel v mladinskem domu. Erikov edini spomin na starše je bila kapa, ki mu jo je spletla mama. Ko so imeli žrebanje, je bil Erik izžreban in božič je preživel pri družini Božič. Ponoči sta otroka zunaj videla Božička, stekla ven in šla v njegov avto. Takrat se je njuna dogodivščina šele začela. Ko su ju našli, so ju odpeljali v dom. Starši so prišli po Lučko. Erik je ostal v domu in takrat se njuna dogodivščina konča. Vsi so bili srečni.

Nato smo odšli v šolski muzej. Vedeli smo, da nas v stari šoli čaka ura lepopisa in discipline. Deklice smo si oblekle krila, fantje pa telovnike. Na roko, s katero pišemo, smo si dali rokovnik. Šli smo v razred, zazvonil je zvonec, v razred je prišla učiteljica. Najprej nam je pregledala roke, če smo imeli umazane, nas je okarala. Potlej smo dobili list, na katerega smo pisali z nalivnikom. Nazivati smo jo morali gospodična učiteljica. Po uri lepopisa nas je vodič vodil po stalni razstavi in nas seznanil z zgodovino šolstva pri nas.

Polni prijetnih vtisov smo se ob 15:00 vrnili v Loški Potok.

Ela Muhič, 4. razred

IZLET V LONDON

V ponedeljek, 6. 3. 2023, smo se učenci 8. in 9. razreda ob enih ponoči zbrali pred šolo. Tam nas je že čakal vodič, ki nas je vodil po Londonu. Z avtobusom smo se odpeljali na letališče v Benetke. Tam smo oddali prtljago, šli čez kontrolo in čakali na let. Bili smo polni adrenalina, saj smo šli skoraj vsi prvič z letalom. Ob vzletu smo videli zelo lep razgled na Benetke in sončni vzhod.

Ko smo prišli na londonsko letališče Gatwick, smo pobrali svojo prtljago in se z vlakom odpravili do bližine centra Londona. Tam nas je čakalo še nekaj prestopov s podzemnimi železnicami, da smo prišli do hostla. Na recepciji hostla smo oddali svojo prtljago in se podali raziskovat London. Šli smo skozi Hyde park, po znanih ulicah mimo ustanov, palače, Big Bena in na London Eye. Iz njega smo imeli lep pogled na London. S pozemno železnico smo odšli do hostla. Ker je bila pot iz Loškega Potoka do Londona dolga in naporna, smo prav čakali, da pridemo v svoje sobe.

Naslednje jutro smo se po okusnem zajtrku s podzemno železnico odpeljali do reke Temze, kjer nas je že čakala ladjica, s katero smo se peljali do Greenwicha. Med vožnjo smo šli tudi pod znameniti Tower bridge. V Greenwichu smo šli skozi park do ničelnega poldnevnikarja. Ko smo se vračali, smo videli galerije, muzeje, znane ulice, ustavili pa smo se tudi na tržnici, kjer smo si lahko kupili spominke. Za večerjo smo si privoščili znano angleško jed fish and chips. Po dobri večerji smo se vrnili v hostel.

Naslednji dan smo po zajtrku odnesli prtljago iz sob. S podzemno smo šli do Britanskega muzeja. Nato smo šli še na Oxford Street, kjer smo imeli veliko prostega časa za kupovanje spominkov in podobno. Ko smo se zbirali, da bomo odšli do hostla po prtljago in se odpravili na letališče, pa smo izvedeli, da je let odpovedan in prestavljen na naslednji dan, saj je bilo slabo, deževno vreme. Na pokriti tržnici Camden smo počakali, da nam sporočijo, kje bomo prenočili, nato pa smo s podzemno železnico odšli do drugega hotela. Tam smo imeli še večerjo, potem pa smo odšli v svoje sobe.

Zjutraj smo po obilnem in okusnem zajtrku z vlakom odšli na letališče Gatwick. Spet smo bili polni adrenalina, saj je bilo deževno vreme in smo se bali turbulence. Varno smo pristali na letališču v Veroni. Tam nas je že čakal avtobus, s katerim smo se odpeljali nazaj v Loški Potok. Za vse je bil to nepozaben izlet v London, ki si ga bomo zapomnili za zmeraj. Kljub velikemu strahu pred letenjem nam ni bilo žal, da smo poleteli v London in nazaj.

Lana Lavrič, 8. razred

Fotografija 7

Fotografija 8

Fotografija 9

LETNA ŠOLI V NARAVI

Tudi letošnjo letno šolo v naravi smo za petošolce izvedli v Strunjanu. Odpotovali smo z učenci iz Sodražice. Nastanjeni smo bili v kompleksu Salinera, v 3 – 5 posteljne apartmaje.

Glede na predznanje plavanja so bili razdeljeni v dve skupini, v okviru katerih je v naslednjih dneh potekalo izpopolnjevanje tehnik plavanja. Vsi učenci so svoje znanje nadgradili, enemu učencu pa je uspelo osvojiti priznanje bronasti morski pes, za katerega je med drugim potrebno odplavati 1000 m v pravilni plavalni tehniki.

Učne ure so bile usmerjene v spoznavanje nove pokrajine in njenih značilnosti. Spoznavali smo primorsko rastje, merili temperaturo zraka in morja, opazovali plimovanje, ogledali smo si klif,... Z ladjo smo se peljali v Piran, kjer smo se sprehodili po starem mestnem jedru. Povzpeli smo se tudi do cerkve Svetega Jurija, od kjer smo lahko opazovali tipične značilnosti obmorskega mesta. Sledil je še obisk akvarija, kjer so si učenci z navdušenjem ogledovali živali, ki jih najdemo v Jadranskem morju.

Večeri so bili zapolnjeni z družabnimi in športnimi igrami ter pohodi.

Teden je hitro minil in učenci so se z veliko novih doživetij, zdravi vrnili v Loški Potok.

Helena Nosan

OBISK BOTANIČNEGA VRTA IN OGLED NARAVOSLOVNE RAZSTAVE

V ponedeljek, 5. 6. 2023, smo četrtošolci imeli drugi naravoslovni dan v Ljubljani. Obiskali smo Botanični vrt Ljubljana, kjer smo imeli delavnici Rastlinski detektiv in Drevesa in grmi. Tam smo spoznali rastline in drevesa. Spoznali smo, da so rastline lahko strupene ali zdravilne. Ko smo odšli noter, smo se slekli in odšli v tropski rastlinjak. Tam smo spoznali velike rastline in tudi rastline, ki ne rastejo pri nas. Spoznali smo kakavovec, vaniljo, monstero, bananovec, ananas ... Ko smo prišli iz tropskega rastlinjaka, smo dobili učne liste. Razdelili smo se v skupine in iskali rastline. Ko smo prišli nazaj, smo učne liste rešili do konca. Potem smo jedli malico.

Ko smo pomalicali, smo se odpravili proti avtobusu in se odpeljali v Cankarjev dom. Tam smo imeli zopet čas za malico. Nato nas je prišla iskat vodička, ki nam je pripovedovala o Cankarjevem domu. Nato smo si ogledali največjo dvorano, ki se imenuje Gallusova dvorana. Tam so bile druge največje orgle na svetu. Ko smo si vse ogledali, smo šli na naravoslovno razstavo. Tam smo si ogledali filmček o tem, kako so nastali Zemlja in gorovja. Odšli smo v drugo sobo, kjer smo lahko odšli po štirje v gozd. Lahko smo kliknili gumb za nočno in dnevno podobo gozda.

Ko smo si ogledali razstavo, smo odšli do avtobusa. Odpeljali smo se nazaj domov. Vrnili smo se ob 15:00. Imeli smo se zelo dobro.

Žiga Košmerl, 4. razred

Fotografija 10

POHOD NA GRMADO

Na ta športni dan smo kar nekaj časa čakali z nestrpnostjo, saj se nam je precej dolgo napovedovalo deževno in nestalno vreme. Ta pohod smo načrtovali že lani, a nam ga je prav tako preprečilo slabo vreme. Letos pa je le uspelo. Nehalo je deževati, mi pa smo bili pripravljeni. V četrtek, 18. maja, smo se z učenci od 1. do 4. razreda zjutraj zbrali v svojih učilnicah, da smo se pogovorili o pravilnem načinu hoje, upoštevanju pravil varne hoje in vedenju na cesti. Nato smo se oblekli, primerno obuli in v jedilnici s seboj vzeli malico. Odpravili smo se na avtobus, ki nas je odpeljal v Ortnek. V organizirani skupini smo odšli na pohod po cesti proti Grmadi. Pri cerkvi v Velikih Poljanah smo se prvič ustavili in pomalicali. Nato smo se povzpeli na Grmado. To je 887 m visok hrib nad vasjo Vrh pri Poljanah v pogorju Male gore. Spotoma smo naredili nekaj krajših postankov. Opazovali smo naravo, zanimive rastline, vmes pa so nas na pašnikih pozdravljale krave. Na cilju pri planinski koči smo si privoščili prigrizek in pijačo, učenci pa so se tam tudi lovili in igrali na igralih. Z vrha se nam je nudil čudovit razgled na ribniško dolino in okoliške kraje. Po počitku smo se odpravili nazaj do avtobusa. Za večino učencev je bil pohod kar naporen, a jim je bilo kljub vsemu na športnem dnevu lepo. Vsi smo uspešno premagali hrib in se zadovoljni vrnili domov.

Mojca Kebe

PREDSTAVITEV GLASBENE ŠOLE

V torek, 16. maja 2023, smo se ob 10.15 z učenci od 1. do 5. razreda zbrali v šolski telovadnici. Tam so nas pričakali učitelji in gojenci glasbene šole iz Ribnice. Želeli so nam predstaviti svoje delo, glasbila in zvoke glasbil, na katera se učijo igrati.

Prisluhnili smo tolkalom (bobnom in ksilofonu). Učiteljica, ki poučuje mlade talente, pa nam je povedala nekaj zanimivosti o udarjalkah, ki jih uporabljajo učenci za igranje na tolkala. Naslednji so se nam predstavili učenci, ki igrajo na godala. Poslušali smo violino, violo in violončelo. Za igranje godal so mladi glasbeniki uporabljali lok. Učenci so spoznali razlike med predstavljenimi glasbili. Tamburica, kitara in citre so nam pričarale zvoke brenkal. Flavta, saksofon in klarinet so pihala, trobenta in pozavna pa sodita v družino trobil. V kratkem času smo lahko izvedeli veliko zanimivosti o posameznem instrumentu. Predstavitev so glasbeniki zaključili z glasbo harmonike in klavirja, ki sodita med instrumente s tipkami.

Za naše učence je bila predstavitev zelo zanimiva, saj so glasbilom zbrano prisluhnili in nastopajoče nagradili z aplavzom. Med nastopajočimi so bili tudi štirje potoški glasbeniki (Lara Kordiš, Eva Vesel, Izza Knavs in Roko Bečirović), ki pridno vadijo in obiskujejo glasbeno šolo. Ker si v Glasbeni šoli Ribnica želijo, da se jim pridruži še več otrok, so jih prijazno povabili, naj se v petek, 25. 5. 2023, udeležijo glasbenega preizkusa, ki je potekal na naši šoli. Mogoče se bomo že naslednje leto navduševali nad novimi mladimi glasbeniki.

Mojca Kebe

NARAVOSLOVNI DAN PO NOTRANJSKI

V ponedeljek, 12. 6. 2023, smo se četrtošolci in petošolci odpravili z avtobusom do Cerkniskega jezera. Tam nam je gospod Vekoslav najprej pokazal maketo Cerkniskega jezera. Nato smo si ogledali film o življenju na jezeru. Odšli smo do kozolca, kjer smo si ogledali čolne. Tam smo pomalicali. Nato smo se odpravili do lojtrnika. Z njim smo se peljali okoli Cerkniskega jezera.

Ko smo prišli nazaj, smo se z avtobusom odpeljali v Rakov Škocjan. Peljali smo se čez Veliki naravni most. Nato smo z avtobusom odšli do Postojne. Tam smo najprej pojedli malico. Učiteljice so odšle po karte za vlakec. Ko so jih prinesle, smo šli po stojnicah. Imeli smo dvajset minut, da si kupimo, kar hočemo, nato smo odšli v jamo. V jami nas je vodička odpeljala do vlakca. Z vlakcem smo se peljali dva kilometra. Ko smo izstopili iz vlakca, nas je vodička odpeljala do najvišje točke v jami. Odšli smo do mostu. Ko smo šli čez njega, smo prišli v novi del jame. Tam so bile tri najlepše dvorane. To so Špagetna dvorana, Rdeča dvorana, Bela dvorana. Ko smo si te dvorane ogledali, smo si ogledali simbol Postojnske jame. Nato smo se z vlakcem odpeljali nazaj iz jame, kjer smo lahko spet pomalicali. Na koncu smo se z avtobusom odpeljali na grad Snežnik. Tam nas je vodička vodila po gradu. Po ogledu smo zopet malicali. Nato smo se z avtobusom odpeljali nazaj domov. Prišli smo 17:40. Imeli smo se zelo dobro.

Žiga Košmerl, 4. razred

ZAKLJUČEK BRALNE ZNAČKE

Tudi letos smo zaključili bralno značko slavnostno kot vsa leta do sedaj. Letos smo medse povabili pisatelja Žigo X Gombača. Z njim smo se srečali v petek, 26. 5. 2023, v šolski telovadnici. Pisatelj je s svojim prijetnim nastopom k poslušanju pritegnil prav vse učence. Predstavil nam je dve svoji pravljici, ki nas povezujeta z aktualno tematiko in nas s svojo življenjsko zgodbo popeljal na pot do svoje odločitve, katero poklicno pot bo izbral. Na koncu je učencem, ki so osvojili bralno značko, podelil priznanja. Žal ugotavljamo, da se z leti oz. z višjimi razredi število bralcev manjša, kar nas žalosti. Vsi najbrž poznamo Pavčkovo misel: »Če ne bomo brali, nas bo pobralo.« Upam, da jo vsi tudi razumemo.

Po zaključku prireditve so se učenci druge in tretje triade vrnili k pouku, učenci prve triade pa smo imeli kulturni dan, ki smo ga izvedli vsak po svoje. Prvošolci so najprej spoznali življenje in delo Žige X Gombača, iskali smo najljubšo pravljico letošnjega leta, ilustrirali pravljico ter tako dobili novo razredno knjigo. V 3. razredu so učenci poslušali zgodbo Adam in Tuba in jo ilustrirali. V drugem delu so naredili preproste ročne lutke iz papirja za dramsko besedilo Tobija. S sošolci so brali besedilo po vlogah. Uredili smo oder in prostor za gledalce. Nato so dramsko besedilo Tobija zaigrali sošolcem. Tako smo kulturni dan prijetno zaključili z igro.

Mojca Kebe

Fotografija 11

Fotografija 12

KULTURNI DAN Z DEVETOŠOLCI

V četrtek, 4. 6., so devetošolci polno doživeli še zadnji kulturni dan v osnovni šoli.

Najprej smo se podali v Rokodelski center v Ribnici. Vodička nas je ob strokovnem vodenju zelo zanimivo popeljala po prenovljeni razstavi suhe robe in lončarstva, ki na različne načine (ambientalno, z razstavljenimi predmeti, interaktivno, z video in avdio posnetki) predstavlja ti dve panogi, značilni za vso ribniško dolino. Nato smo se podali v grad, kjer nas je navdušila razstava oziroma zbirka, posvečena čarovniškim procesom.

Iz Ribnice smo se odpravili na Turjak, natančneje na turjaški grad. Z vodičem smo se seznanili z zgodovino gradu in njegovih lastnikov, ob razstavljenih eksponatih spoznali nekaj zanimivih naprav iz preteklosti (npr. mehanizem cerkvene ure), razvoj viteške opreme in orožja, si ogledali katoliško in protestantsko kapelo, ječe in še kaj. Tako smo si poskušali zamišljati oziroma predstavljati drobce življenja v zgodovini.

Nazadnje smo se zapeljali še do Cankarjevega doma v Ljubljani, kjer nas je prevzela razstava V vrtincu sprememb. Poleg pregleda razvoja življenja na našem planetu skozi milijone let in tudi večjih obdobj izumiranja posveča razstava veliko pozornosti tudi sodobnim spremembam v različnih ekosistemih, ki nas obdajajo. Prikazani so tako pozitivni načini ravnanja z naravo kot tudi negativni vplivi človeka, ki naš planet uničujejo in s tem prispevajo k izumiranju številnih živalskih in rastlinskih vrst.

Polni novih doživetij, znanj in spoznanj smo se popoldne zadovoljni vrnili domov.

Bogdana Mohar

Fotografija 13

Fotografija 14

PROJEKT RASTEM S KNJIGO

V petek, 24. 3. 2023, smo se odpravili v Ribnico zaradi projekta Rastem s knjigo.

Najprej smo se odpravili v ribniško knjižnico v Miklovo hišo. Knjižničarka nam je razkazala otroški, mladinski in odrasli oddelek. Pokazala in povedala je, kako si sam sposodiš knjigo, in nam pokazala največjo in najmanjšo knjigo v knjižnici.

V prizidku knjižnice, ki je povezan s sosednjo stavbo, je bilo še več knjig, bil je tudi kotiček, kjer si lahko sedel in igral šah. Na voljo so pa tudi mize in stoli npr. za otroke, ki čakajo verouk. Preden smo šli v zgornjo sobo, smo si ogledali domoznanski oddelek, tam so po navadi knjige o naši in sosednjih občinah, vaseh in diplomske naloge. Ko smo šli v zgornjo sobo, smo si ogledali kratek film o knjigi Reformatorji v stripu in dobili smo to knjigo oz. strip v dar.

Potem smo pojedli malico in odšli v ribniški grad. Ko smo prispeli, nas je lepo sprejela vodička. Najprej je razložila, kako je izgledal grad zelo dolgo časa nazaj. Potem pa smo šli pogledat zbirko o recikliranju z naslovom Ne pametuj, ločuj! Tam smo videli številne izdelke iz odpadne embalaže iz različnih šol. Videli smo, kako je koš izgledal v starih časih. Potem smo šli na razstavo starega pohištva. Videli smo skrinjo, kjer so shranjevali obleke, in tudi omaro z neravnim, na roke izdelanim steklom. Potem pa smo si še ogledali razstavo o čarovniških procesih. Ljudje si niso znali razložiti naravnih pojavov, zato so si mislili, da so vse to delale čarovnice. Te »čarovnice« so trpinčili, da bi priznale, npr. s stolom, polnim zabitih žebļjev, na koncu pa so jih sežgali. Ko smo si ogledovali to razstavo, smo zraven poslušali, kako so ti procesi potekali.

Nazadnje smo se z isto vodičko odpravili v rokodelski center. Tam smo se na hitro ustavili pri gospodu, ki je lupil lesko. Potem smo se odpravili v višje nadstropje, kjer smo si ogledali 3D-tiskalnik in izdelke, ki so bili že narejeni. Šli smo lahko tudi preizkusit 3D- oz. virtualna očala. Ogledali smo si relief in preostanek muzeja. Po ogledu rokodelskega centra smo šli še na zadnji ogled, na Škrabčevo domačijo. Videli smo, kje so včasih sušili koruzo. Potem smo šli v hišo in pogledali eno izmed sob. Tam si videl mizo, klopi, krušno peč, tabernakelj, zajca, s katerim so si sezuvali škornje, skrinjo, v kateri so bile obleke neveste, ko se je poročila. Imela je tudi klet, v katero so se po navadi shranjevali pridelki. Ogledali smo si tudi kovačijo. Na vratih so bile štampljke. Na koncu smo si ogledali še park kulturnikov.

Ogled vseh stvari mi je bil všeč. Najbolj mi je bil všeč ogleda gradu, zbirka o mučenju čarovnic in rokodelski center, saj sem lahko preizkusila virtualna očala in si lahko ogledala 3D-tiskalnik.

Špela Turk, 7. razred

Fotografija 15

Fotografija 16

PRAVLJIC NI NIKOLI PREVEČ

NAROBE PRAVLJICA

HČERKA: Ati, prosim, povej mi pravljico.

ATI: Ja, seveda.

Hčerka: OK, naj bo Janko in Metka.

Ati: Nekoč sta živela Lado in Joža.

Hčerka: Ne, Janko in Metka.

Ati: Ja, in ta Janez in Lucija sta imela očeta in mačko.

Hčerka: Ne, imela sta očeta in mačeho.

Ati: Ja, no, in enkrat sta ju pustila v trgovini.

Hčerka: Ne, v gozdu.

Ati: OK, in ona sta iskala pot k babici.

Hčerka: Ne, iskala sta pot domov.

Ati: Ja, in potem sta zagledala hišo iz zelenjave.

Hčerka: Iz sladkarij, ati.

Ati: Ja, notri je živela mačka.

Hčerka: Ne, stara čarovnica.

Ati: Ja, in ona je bila do njiju prijazna.

Hčerka: Joj, ti pa res ne znaš pripovedovati pravljic.

Ati: In ona jima je pripravila večerjo in ju izpustila.

Hčerka: Ne, vrgla sta jo v peč.

Ati: Ko sta prišla domov, sta bila starša vesela.

Hčerka: Ne, doma je bil samo ati. Ti pa res ne znaš pripovedovati pravljic.

In potem je ati lahko končno popravil sesalec.

Julija Knavs, 4. razred

MIŠKIN DAN

Nekega zgodnjega zimskega dneva se je miška zbudila. Šla je v kuhinjo in videla, da nima več hrane. Odpravila se je po novo zalogo hrane. Šla je v temno klet po krompir. Nato se je odpravila na Dolgi grič po semena za radič. Med potjo je srečala prijateljico in skupaj sta odšli naprej.

Zaplesali sta v vetru in zapeli: Pleši, pleši, mala miška. Nato se je miška spomnila, da ima za tramom sirček. Šla je ponj in šli sta naprej. Kar naenkrat pa sta zagledali goro lešnikov. Nekaj sta jih pojedli, nekaj pa spravili za zalogo. Bližali sta se Dolgemu griču. Ko sta prispeli na grič, sta nabrali semena za radič. Začel je pihati močan veter. Odšli sta domov, sedli h kaminu in zaspali.

Lana Koprivec, 3. razred

KRALJ IN NJEGOV ZMAJ

Nekoč je živel kralj. Imel je sedem hčera in zmaja. Bili so bogati. Mama jim je umrla. Nekega lepega jutra je kralj šel ven in videl vojaka, ki prihaja h gradu. Kralj je hitro zbežal v grad, zbudil svoje hčere in jim povedal, da prihajajo vojaki. Oblekli so se in šli ven. Takrat je najstarejša zagledala vojaka, ki ji je bil všeč. In vojak se je zaljubil v najstarejšo hčerko. Vodja vojakov je šel na samo s kraljem in se z njim zmenil, da bodo odšli, če jim da svojo najstarejšo hčer. Kralj je dal svojo najstarejšo hčer in so odšli. Odpeljali so jo v mesto Rimjan in tam je videla vojaka, v katerega se je zaljubila. Ni vedela, da je princ. Princ jo je videl in ji dal naslov od svoje sobe v gradu. Kraljeva hči je imela ravno na tisti dan rojstni dan. Priredili so zabavo. Na zabavo so povabili dvanajst vil. Vile jejo le iz zlatih krožnikov. Imeli so le enajst zlatih krožnikov, zato ene vile niso povabili. Tista vila je vzela hčer in jo odpeljala v svoj grad. Kralj je prišel na zabavo. Ko je kralj videl, da njegove hčerke ni, je odšel domov po zmaja. Zajahal je zmaja in odletel proti čarovničinemu gradu. Prišel je h gradu in videl, da čarovnice ni doma. Zato je šel rešit svojo hčerko. Kralj, hči in zmaj so se odpravili proti domu. Med potjo so srečali čarovnico, ki je imela svojega zmaja. Zmaj je bruhal ogenj. Odšli so proti mestu in prišli v mesto Rimjan. Minilo je eno leto in hči se je poročila. Imela je dvanajst otrok. Čarovnica pa je bila kaznovana in je delala za kralja. In živeli so srečno do konca svojih dni.

Ana Bartol, 4. razred

Slika 3: Jaka Vesel, 7. razred

VILA

Pred davnimi časi sta živela kralj in kraljica. Imela sta majceno vilo, ki je imela majceno paličico. Tam je bila zelo zelo srečna, ker sta jo kralj in kraljica posvojila. Živeli so v velikem gradu, nasproti gradu pa je stal velik vulkan, v katerem je bil triglavi zmaj. Nekega dne se vili ni več dobro godilo. Iznenada je prišel triglavi zmaj. Borili so se vsaj devet dni. Pa še zmeraj ga niso premagali. Nenadoma pa se je vila spomnila na paličico. Z zmajem se je borila dvanajst ur. To je bil zelo velik zalogaj. No, in ko se je zmaj naveličal, je začel napadati vilo. Vila je hitro zamrznila zmaja. Privezali so ga v veliko veliko dvorano. Tam se je zmaj moral umiriti. Takrat ga je kralj hotel ubiti. Vila pa ni privolila, ni mu hotela škodovati. Rekla je kralju, da bo naredila napoj za zmaja. Zelo dolgo je morala delati napoj. Ko je zmaj to pokusil, so se mu oči tako zableščale, da je cela dvorana bleščala. Vila ga je tako lepo vzgojila, da so ga imeli za hišnega ljubljénčka. Od takrat naprej so živeli srečno do konca svojih dni.

Pina Knavs, 4. razred

ZLATA ZAPESTNICA

Nekoč pred davnimi časi sta živela kralj in kraljica. Kraljica je ravno pred nekaj meseci rodila malo princesko. Ob porodu ji je vila povedala, da mora imeti princeska na roki ves čas zlato zapestnico, ki jo je prejela ob rojstvu.

To ji je rekla, ker je vedela, da če bi šla princeska brez zapestnice ven iz gradu, bi se spremenila v kamen. Ves čas je okoli princeske stalo sedem stražarjev. Eden izmed njih je bil izdajalec in je vse, kar se je dogajalo v gradu, hodil govorit zlobni mačehi, ki je na vsak način želela dobiti zapestnico, da bi se maščevala kralju in kraljici. Stražar, ki je bil izdajalec, je nekega dne odnesel mačehi zemljevid gradu. Princeska je odraščala v lepo damo, ko je bila polnoletna, sta ji kralj in kraljica povedala vse o njenem prekletstvu in o zapestnici. Ob tej novici je bila princesa čisto prestrašena, saj je vedela, da ji želi mačeha na vsak način vzeti zapestnico, ampak ni vedela, da je eden od stražarjev izdajalec. Bil je že večer, zato so v gradu imeli večerjo. Mačeha in stražar sta to vedela, zato sta imela ravno dovolj časa, da se pritihotapita v grad in počakata, da bodo vsi zaspali. Na zemljevidu je kazalo, da so na zadnji strani gradu še ena vrata, ki vodijo naravnost v princesino sobo. Ko so vsi zaspali, je mačeha hitro vzela zapestnico s princesine roke in si jo poveznila na roko. Po svojem opravljenem delu je v trenutku izginila do svoje skromne hiške. Naslednji dan ni nihče opazil, da princesa nima več zapestnice, zato so se odpravili v park. Ko so stopili skozi vhodna vrata, princese ni bilo več, ampak je za vrati ležal le še siv kamen. Kralj in kraljica sta se ustrašila, zato sta nemudoma poklicala vilo. Vprašala sta jo, kaj je zdravilo, da bi princesa ponovno oživila. Povedala jima je, da jo mora poljubiti moški, ki ga je spoznala na kraljevem plesu. Poklicali so ga in mu povedali o princesinem prekletstvu. Princ je z veseljem in v trenutku prišel. Najprej je odhitel do mačehine kočé, ji z roke vzela zapestnico in stražarji so mačeho vrgli v ječo. Da ne bi bila kaznovana samo ona, je zatožila tudi izdajalskega stražarja, ki so ga prav tako zaprli v ječo. Princ je poljubil kamen in princesa je oživila.

Čez nekaj let sta se princ in princesa poročila in postala kralj in kraljica. Tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Neža Bambič, 6. razred

Slika 4: Žan Lavrič, 7. razred

UJETA PRINCESA

Nekoč pred davnimi časi se je po lepi potki ob travniku, ki je vodila do gradu, sprehajala lepa deklica. Prišla je do gradu, kjer je bila lepa njiva, polna solate, in ker je bila deklica lačna, si je utrgala eno solato. Kralj jo je opazil in rekel stražarjem, naj jo dajo v ječo. Trije principi so se vanjo zaljubili in se hoteli poročiti z njo. Po nekaj dnevih so se sprli. Sklenili so, da se bodo borili, in kdor zmaga, se z njo lahko poroči.

V soboto so se pomerili. Zmaga je bila težja, a osvojil jo je najstarejši princ. Ko pa je oče slišal, da se bo najstarejši sin poročil z njo, se je zelo razjezil in naročil stražarjem, naj še njega vržejo v ječo za sedem tednov. Deklica je princu povedala, da je v resnici princesa. Poklicala sta kralja in rekla, da spada v sosednji grad. Na začetku oče ni verjel, a po nekaj tednih se je s tem sprijaznil in povedal, da se lahko poročita, le če bo princesa živela v njihovem gradu. Njeni starši so nekaj časa razmišljali in rekli, da je lahko tam, če jih bo kdaj pa kdaj obiskala. Ko je bila poroka, so se zabavali, plesali, peli, se smejali in jedli slastne jedi. Dobivala sta prekrasna darila, slike, kozarce in še veliko drugih stvari. Od prinčeve tete pa sta dobila čarobno paličico, ki je delala čudne stvari in razmetavala grad. Odločili so se, da bodo najeli dve čistilki. Ti dekleti sta postali všeč še najmlajšemu in srednjemu princu. Poročila sta se še ona dva in vsi trije pari so živeli srečno do konca svojih dni.

Eva Vesel, 6. razred

MEDVEDOVI COPATI

Nekoč predavnimi časi je živel medved, ki se je z vsemi razumel in vsi so ga imeli radi, samo volk ga ni maral.

Nekega jutra, ko se je prebudil in si hotel obuti copate, jih ni bilo nikjer. Odšel je do muce Copatarice in jo vprašal, če ona ve, kje so njegovi copati. Odgovorila mu je, da ne ve, kje so, in da jih ona ni vzela. Nato je stekel k lisički in jo vprašal, če ve, kdo mu jih je vzela, na žalost je tudi ona odgovorila, da ne ve, kdo mu je vzela copate. Na poti domov je srečal svojega najboljšega prijatelja zajčka. Tudi njega je vprašal, ampak tudi on ni vedel, kdo mu je vzela copate. Naslednje jutro, ko se je prebudil, je odhitel do sedmih kozličkov. Povabili so ga v hiško, ampak je bil prevelik, da bi šel noter, zato so prišli oni ven. Tudi njih je vprašal. Rekli so, naj gre k dvanajstim miškam. Povedali so mu, da so videli nekoga, samo da ga niso prepoznali. Ko se je stemnilo, je odšel domov. Videl je, da je nekdo v njegovi hiši. Hitro je stekel noter in zagledal zajčka. Zajček mu je povedal, da je zagledal volka, kako se odpravlja proti njegovi hiši. »Stekel sem in skočil v hišo in prižgal luč,« je govoril zajček, »in volk je hitro zbežal nazaj domov.« Potem sta odšla spat. Zjutraj, ko sta se zbudila, sta se dogovorila, da bosta odšla k ježku. Ko sta prišla do ježka, sta si sposodila čarobno odejo. Nato sta odšla k volku in potrkala na vrata. Ko je volk odprl vrata, sta hitro vrgla odejo nanj, ker pa je bila odeja čarobna, se je volk spremenil v žabo. Medved je odšel v njegovo hišo in vzela svoje copate. Tudi zajček je našel svoje copate.

In živeli so srečno do svojih dni.

Tanaja Anžur, 6. razred

GOZDNA PRAVLJICA

Predavnimi časi je v raztrgani bajti blizu gozda živel siromak s svojima otrokoma. Mati jim je že davno umrla in vse, kar so imeli, je bil star petelin.

Ta petelin ni imel druge naloge kot to, da jih je zjutraj že zelo zgodaj zjutraj zbudil. Otroka nista hodila v šolo in nista imela ničesar. Denarja niso imeli niti za hrano. Nekega dne pa so se oče in otroka odločili, da pojdejo delat. Otroka pojmeta pestovati majhne otroke k sosedovim, oče pa pojde v vasico v trgovino prodajati kruh in salame pa bodo tako vsak dan zaslužili za kruh. Zjutraj se bodo zbudili, pozajtrkovali in odšli služiti do večera. Se pravi, da se otroka z očetom nista videla ves dan. In oče ju je že pogrešal, ni ju mogel poklicati po telefonu, ker ga niso imeli.

Nekega dne pa je v trgovino prišla gospa, ki je bila zelo urejena in ravno pred kratkim ji je umrl mož. Čez nekaj časa sta se oče in Marjeta, gospa iz vasi, zaljubila. Otrokoma jo je oče predstavil in ko so se bolje spoznali, so se preselili v njeno hišo. Otroka sta dobila vsak svojo sobo in zdaj so imeli tudi denar. Ampak oče je še vedno hodil služiti v trgovino. Oče in Marjeta sta se odločila, da se bosta poročila. Otroka sta bila zelo vesela. Kupili so obleke za ta veseli dogodek. In čez nekaj dni je napočil dan za poroko. Po cerkveni maši je sledila zabava, za darilo od Marjetine sestre so dobili tri kužke. Zelo so bili veseli. Ko pa je bil čas za pojedino, se je kuhar grdo obnašal. Cela zabava je bila uničena. Oni pa so jo samo popravljali, na koncu so se strinjali, da ga odpustijo. Po poroki so jim tekli dnevi tako kot prej.

Petelin jih je še naprej budil in tako so živeli srečno do konca svojih dni in še zdaj živijo, če niso že davno umrli.

Tim Levstek, 6. razred

SREČNE POROKE

Pred davnimi časi je v stari bajti blizu gozda živel siromak s svojima otrokoma. Mati jim je že davno umrla.

Nekega dne se je najstarejši otrok odločil, da si gre iskat ženo. Oče mu je odgovoril, da ga ne bo vzela nobena punca, saj je vendar reven. Najstarejši se je vseeno odločil, da si gre iskat ženo. In res, zjutraj je vstal, si vzel hlebec kruha in odšel. Prišel je do gradu in slišal, da ima kralj tri hčere. Odšel je h kralju in ga prosil, če lahko vzame eno od hčera za svojo ženo. Kralj je privolil, a pod pogojem, če ga bo imela katera rada. Najstarejši sin je prišel v grad k najmlajši. A najmlajša je odgovorila, da ima skuštrano frizuro in da tak ne sme nikoli priti k njej. Kraljeva hči ga je odvrnila. Ko je odšel iz sobe, si je mislil, kako je bila lepa. Upal je, da bo druga hči še lepša in da ji bo všeč. A tudi z drugo ni bilo veliko sreče. Na koncu je odšel še k najstarejši hčeri. Videl je, kako je lepa, in tudi ona ga je vzljubila. Najstarejši sin jo je vprašal, če bi se poročila z njim, in najstarejša hči je privolila. Naslednji dan je bila poroka in prišla sta tudi oče, ki je bil siromak, in najmlajši sin. Poroka je bila lepa. Kmalu zatem se je hotel poročiti še najmlajši sin. In tako je tudi on vzel drugi dan hlebec kruha in odšel. Šel je v prvi grad in ni imel sreče. Nato v drugi grad in tudi tam ni imel sreče. Toliko časa je iskal, da je nekega dne prišel do čarovnice. Tam si je zaželel, da bi dobil nevesto. Čarovnica mu je odgovorila, naj si točno ob polnoči najde najsvetlejšo zvezdo in si zaželi, da dobi ženo. Naslednji dan je najmlajši sin točno ob polnoči našel najsvetlejšo zvezdo in si zaželel, da dobi ženo. In res, kar naenkrat se je pred njegovimi očmi pojavila prelepa deklica. Naslednji dan sta se tudi onadva poročila.

In živeli so srečno do konca svojih dni in še zdaj živijo, če niso že davno umrli.

Nika Turk, 6. razred

ČAROBNI ZVONČEK

Za devetimi kozjim pašnikom ja bila velika stara lesena kočica. V njej so bivale mama in sedem hčera.

Čeprav so bile revne, je bila vsaka še lepša in zato so k njim hodili lepi mladeniči, eden za drugim, in vsaka se je poročila z enim izmed njih. Vsi so bili lepi, a leni, zato niso nikoli pri ničemer pomagali. Vendar pa najmlajša, pametna, a ne prav lepa, ni imela svojega. Vsak dan je ta hčerka gledala ostale sestre in želela biti takšna kot one. Mama je bila že stara in da bi ji vse hčere lahko kar se da pomagale, je imela vsaka svoje delo. Najmlajša je morala iti na pašo s kozami. Vsak dan ob zori se je oblekla, vzela hlebec kruha in odšla na delo. A čez nekaj časa je ugotovila, da ima najtežje delo, pa čeprav je najmlajša. Sestram je to povedala, a so se ji posmehovale in rekle, da je preveč grda za kakšno boljše opravilo, kajti kdor nima niti moža, je samo navadna grdoba. To je deklico zelo razjezilo in odločila se je, da jim dokaže, da si bo sama našla lepšega mladeniča od vseh njihovih. Če noben pobič noče k njej, bo pa kar ona sama odšla k njim. In res. Že naslednje jutro je zopet vzela hlebec in zajahala kozla. Njegov zvonček,

ki ga je imel okrog vratu, je prav lepo cingljaj celo pot. Kar naenkrat pa deklica zasliši glas osebe: »Ko boš prepotovala mimo stotega pašnika, dobro poslušaj. In ko boš zaslišala prvi zvok, si nekaj močno zaželi. Ko si boš nekaj zaželela, ti bo stvar, ki si jo zaslišala, izpolnila željo.« In preden je deklica sploh kaj rekla, je glas izginil. Odpravila se je naprej, a med potjo je kozel omagal. Deklica je sedla poleg njega in ko si je opomogel, sta odšla dalje. Ker je toliko časa čakala, da si je žival opomogla, je pozabila, pri katerem pašniku sta. Sonce je počasi zahajalo, zato se je deklica ulegla pod najbližjo smreko in zaspala s kozlom vred. A ko se je zbudila, kozla ni bilo več. Slišalo se je samo cingljanje njegovega zvončka, a najti ga ni in ni mogla. Ko je z iskanjem že čisto obupala, se je usedla pod smreko in si želela: »Ko bi lahko dobila tako lepega mladeniča kot moje sestre!« Naenkrat pa se je zgodilo nekaj nenavadnega. Cingljanje zvončka kar ni in ni ponehalo, bilo je vedno glasnejše. Naenkrat pa je pred sabo zagledala preprostega fanta. Na glavi je imel poveznjen klobuk, na sebi je imel rjavo, vso razvlečeno majico in temno zelene hlače, za vratom pa mu je bingljaj kozji zvonček. Deklica je takoj ugotovila, da je ves ta čas ležala poleg stotega pašnika in poslušala zvonjenje zvončka. Kozel se je zato spremenil v prijaznega, pametnega, pa četudi ne najlepšega fanta, a ga je imela deklica zelo rada. Skupaj sta se odpravila proti domu. Doma so ju pričakale čisto vse sestre z mamo vred. Vse so bile osamljene, brez mož, saj so vsi čudežno izginili.

Najmlajša hči je bila ponosna sama nase, kajti dobila je najbolj prijaznega, hrabrega in ljubeznivega soproga. Najvažneje pa je, da se imata rada takšna, kot sta.

Stela Poje, 6. razred

KDOR DRUGEMU JAMO KOPLJE, SAM VANJO PADE

Lisica Mila si je nabirala maline in robide za zimo. Imela je soseda, zajca Bobija. Bobi si ni nikoli nabiral hrane, ampak jo je kradel sosedom.

Lisica je dobro vedela, da mora hrano dobro skriti pred požrešnim zajcem. Ker v brlogu ni imela dovolj prostora, se je odločila, da jo skriva nekje zunaj. Skopala je veliko luknjo, vanjo dala nabrane dobrote in jo pokrila z listjem. Pred luknjo s hrano pa je skopala še eno zelo veliko luknjo, da bi se vanjo ujel zajec Bobi. Zajec je ponoči odšel v Milin brlog, a ni nikjer našel hrane. Mila ga je videla. Zraven globoke luknje je natresla nekaj jagod. Zajcu naj bi zadišale in padel bi v luknjo. Nekega dne je lisica grabila listje okoli svojega brloga. Ker ni bila pozorna, je padla v veliko luknjo. Klicala je na pomoč, a je ni nihče slišal razen zajca Bobija. Hitro je stekel po vrv in lisico povlekel ven. Ko je bila Mila rešena, je povabila zajca na večerjo. Pri mizi mu je povedala, da je bila luknja namenjena njemu. Zajec je bil jezen, a hkrati mu je bilo žal, da je kradel hrano. Z lisico Milo sta se dogovorila, da bosta šla vsako jutro skupaj nabirat hrano. Bobi se je strinjal, še prej pa Mili povedal: »Hrane ne skrivaj več pod zemljo. Lahko se komu kaj zgodi.

In ne pozabi: kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

Anika Car, 7. razred

Slika 5: Lovrenc Levstik, 9. razred

ZGODBE, KI JIH JE NAVDIHNILA BABICA BARABICA

Benova babica je na videz zelo dolgočasna ženska. A ko Beno odkrije, da je pravzaprav zloglasna tatica, ki krade dragulje in jo iščejo na več koncih, mu postane zanimiva in jo začne pogosteje obiskovati. Skupaj sta se (v domišljiji sedmošolcev) lotila tudi kraje v naši šoli. Vas zanima, kaj vse sta pokradla? Preberite naslednje zgodbe.

UKRADENA ŠPORTNA TORBA Z ŽOGO

Bila je ena najpomembnejših ur zgodovine, saj je bila od predstavitve odvisna ocena ene od mojih najljubših sošolk. Najprej je bilo vse v redu, učiteljica je pogledala plakat in sošolka je začela z uvodom.

Ampak v nadaljevanju nekaj ni bilo prav. Ne mislite napačno, predstavitev je bila veličastna, v redu pa ni bilo nekaj, kar sem videla skozi okno. Opazila sem dva človeka, najbrž dečka in njegovo babico, ki sta hodila po igrišču in nekaj delala. Kaj natanko, ne vem, saj se je skozi okno videl le delček igrišča. Nenadoma je pozvonilo in ura je bila končana. Prevezlo me je veselje zaradi konca šolskega dneva in odlične ocene moje sošolke. A takoj ko sem stopila skozi šolska vhodna vrata, sem se spomnila na dečka in babico. Ko sem šla na igrišče, ju ni bilo več tam, sem pa na cesti opazila dve mali figurici, ki sta v rokah nesli nekaj izrazito rdečega. Nekaj, kar mi je bilo zelo znano, nekaj, kar je bilo ... moje! Ta misel mi je prestrelila glavo in možgane kot strela. Hitro sem stekla k tribunam na igrišču in kjer bi morala biti moja športna torba, je ni bilo. V tej torbi naj bi bila ena sama stvar: moja najljubša, čisto nova, sijoča košarkarska žoga. Hitro sem stekla do roba vozišča in z nahrbtnikom na ramenih pohitela za barabama, ki sta mi očitno ukradli mojo najboljšo prijateljico! Zaradi adrenalina in jeze sem kar se da hitro pritekla do tatov. Oba sta sedla na kolesi in se odpeljala v klanec, ampak v zadnjem trenutku sem uspela zgrabiti svojo torbo iz rok starejše kradljivke. Tako sem obstala na robu ceste, zadihana in potna, z rdečo torbo v roki, in gledala v daljavo, kjer se je že skrila dvojica na kolesih.

Ta čas nisem vedela, kdo sta bila tatova in zakaj sta poskušala ukrasti košarkarsko žogo, in sem se radovedna, kaj bo za kosilo, odpravila proti domu. Kasneje sem izvedela, da bi moja žoga skorajda pristala v rokah zloglasne tatice babice barabice in njenega vnuka Bena.

Lada Pivovarova, 7. razred

KAKO STA BENO IN NJEGOVA BABICA OKRADLA NAŠO ŠOLO

Začel se je kot vsak navaden dan, ampak ne za dolgo. Bili smo pri uri likovne. Nekdo je potrkal na vrata. V razred je prišel deček, star približno kot mi. Predstavil se nam je le z imenom Beno. Dojeli smo, da je novi učenec. Po izgledu se mi je zdel sumljiv, vendar se nisem brigala zanj. Hitro se je spoprijateljil z mojimi sošolci. Veliko je govoril o kriminalu, tako sem ga počasi imela na očeh. Bil je zelo pameten.

Minilo je par dni in Bena ni bilo več v šoli. Vrni se je šele po enem mesecu. Ta mesec, ko ga ni bilo v šoli, je z babico načrtoval vlom in krajo v naši šoli. Ko se je spet vrnil v šolo, se mi je zdelo, kot da ga je nečesa zelo strah, bil je živčen in ves poten, kot da nekaj skriva. Ko je bilo tisti dan konec šole, sem ga zasledovala na poti domov. Skrila sem se v grm in gledala v okno Benove mame. Videla sem polno stvari – kriminalne knjige, dragocene dragulje, veliko nakita. Opazila pa sem tudi veliko praznih vreč. Ob vsem tem se mi je začelo dozdevati, kaj se dogaja. Najbrž so bile vse te stvari pripravljene za vlom v šolo. O tem sem bila še bolj prepričana, ko sem na zaprašenih tleh zagledala načrt naše šole. Naglas sem zakričala, da bosta vlomila v šolo. Beno in babica sta pritekla ven, jaz pa sem se skrila. Bilo me je strah, saj sta me slišala. Ko sta šla nazaj v hišo, sem hitro zbežala domov. Hotela sem ju ujeti pri tem zločinu. Ker nisem vedela, kdaj bosta okradla šolo, sem se ves dan skrivala v grmu ob igralih pred šolo.

Točno ob enih zjutraj sta se dobila pred šolskimi vrati. Ker imamo po šoli nameščene kamere, sem mislila, da bom imela dokaz za njuno početje. Na mojo žalost pa sta pomislila tudi na to in z odejami prekrila kamere. Spraševala sem se, kako sta odprla vrata. Tudi sama sem šla v šolo in se skrila. Ukradla sta računalnike, dokumente in še veliko drugih pomembnih stvari. Beno je bil zelo živčen, mahal je z vrečo računalnikov, dokler ni z njo zadel ob okno in ga razbil. Ko je babica videla, kaj je storil, je bila v šoku in rekla: »Takoj zbeži! Ali ne vidiš, da so prižgane luči v sobah vaščanov? Dobili naju bodo!« Tako je tudi bilo. Eden od vaščanov je poklical policijo. Policija je pridrvela, kakor hitro je lahko, ter začela iskati povsod po šoli. Jaz pa sem se skrivala v garderobi. Ko so me policisti našli, so seveda obtožili mene, saj niso našli nikogar drugega. Preden so me zvezli v policijski avto, pa ves zadihan priteče Beno. Povedal jim je resnico, da sta za vlom kriva babica in on. Policisti so mu verjeli in začeli iskati babico. Ko so jo našli, se je hotela izvleči iz tega, upirala se je, mahala, krilila z rokami, a ji tokrat ni uspelo.

Beno in babica sta se s policijskim avtom odpeljala do policijske postaje in tako ju nisem nikoli več videla.

Špela Turk, 7. razred

BABICA BARABICA OKRADLA POTOŠKO ŠOLO

Beno je babici povedal, da jo je videl, kako je kradla, in da bi tudi sam to poskusil. Starša pa seveda tega ne bi smela izvedeti. Beno je našel zemljevid in na njem je bila obkrožena osnovna šola dr. Antona Debeljaka Loški Potok. Ni vedel, zakaj je bila obkrožena, in nad njo je pisalo 22.00. Takoj je vedel, da ura pomeni, kdaj bo babica vdrla in oropala šolo. Beno ji tega ni povedal, ampak je samo ob tej uri bil pri šoli, da bi ga babica mogla vzeti s seboj.

Bilo je že zelo temno, zato ga starša nista pustila ven. Odločil se je, da bo pobegnul skozi okno. Uspelo mu je, pred šolo je bil nekaj minut pred deseto. Že od daleč je slišal babičin motor. Skril se je za drevo in počakal, da je babica vlomila v šolo. Beno je šolo bolje poznal kot babica, zato je vedel, kam bi se lahko skrila, da ga ne bi opazila. Babica je odšla v računalniško učilnico in vzela skoraj vse računalnike. Kar naenkrat pa je nekaj zaropotalo. Beno je padel po stopnicah. Babica je hitro stekla do njega in ga vprašala, kaj sploh počne tukaj. On pa ji je rekel, da bi ji pomagal pri kraji in da starša ne veda, da ga ni doma. Babica je vedela, da bo, če mu reče, da ne sme biti zraven pri kraji, to povedal vsem prijateljem, sošolcem, staršem in še komu. Dovolila mu je, da ostane in ji pomaga ukrasti računalnike. Beno tako vzame še preostale računalnike. Ko pa sta bila že skoraj pred vrati, da bi šla ven iz šole, pa ju zagleda čistilka, ki se je v službi zadržala dlje časa, ker je morala pospraviti še stvari, ki so ostale od nastopa. Beno se je zelo ustrašil in se skrila za babico, ona pa je samo hitro tekla ven iz šole. Beno je kar obstal pri miru in gledal čistilko, potem pa videl, da babice ni več, in hitro stekel ven. Babica ga je okarala, kako da ni vedel, da je v šoli nastop, in da bi ji to moral povedati. Čistilka najprej kliče ravnatelja, on se ne oglasi, ker je že pozno, potem pa kliče še policijo in vse pove, kar je videla. Policisti hitro pridejo pred šolo in ustavijo babico in Bena. Policista ju vprašata, kako sta prišla v šolo. Babica pa je odgovorila, da so bila vrata odklenjena. Policista potem vprašata še čistilko in res so bila vrata odklenjena, ker je bil tukaj nastop. Policista vprašata babico, kaj bo s toliko šolskimi računalniki. Beno si hitro izmisli, da je babica računalničarka in da bo popravila vse šolske računalnike. Policista sta verjela, kar jima je povedal Beno. Aretirala sta čistilko, ker je prijavila krajo, ki naj se sploh ne bi zgodila, češ da je hotela babica samo pomagati šoli. Čistilko so odpeljali v zapor in tam je ostala eno leto.

Babica je bila vesela, ker ju niso aretirali, saj bi bila ona kriva, če bi bil Beno v zaporu. Beno ji je rekel, da ne bo nikoli več kradel, ker je to prenevarno in ker se zelo boji zapora. Starša sta videla, da jima Beno nekaj prikriva, na koncu pa sta jima skupaj z babico povedala, kje sta bila, ker sam Beno ni hotel izdati babice.

Teja Mišič, 7. razred

Slika 6: Ažbe Šega, 7. razred

ČE BI PREDMETI V ŠOLI OŽIVELI

PREDMETI V ŠOLI OŽIVIJO

Zgodilo se je v ponedeljek. Bilo je v telovadnici. Zgodilo se je štirim fantom. Oživele so nogometne žoge. Prišli smo v telovadnico in videli oživele nogometne žoge, prepletale so se med nami. Enemu izmed nas je žoga priletela v glavo. Šli smo po pomoč, poklicali učitelje, hoteli so nam pomagati, a je bilo vedno več žog. Zbežali smo iz šole. Naslednji dan, ko smo prišli v šolo, so se že umirile. Zato smo jih pospravili.

Upamo, da se to ne bo več zgodilo.

Lan Knavs, Nik Benčina, Gašper Knavs, Nejc Anzeljc, 5. razred

Slika 7: Boban Kitanovski, 7. razred

KAKO JE ...?

Ali veste, od kod krajem njihova imena? Preberite. Mogoče izveste tudi kaj novega o svojem domačem kraju.

KAKO JE KRAJ DESKLE DOBIL IME

Nekoč je bil na kraju, kjer so današnje Deskle, gozd. V gozdu je bila mlinska žaga. V mlinski žagi so delali škrti. Škrati so delali noč in dan. Kadar so bili škrti bolni, je mlinska žaga delala sama. Nekega dne so prišli ljudje in posekali gozd. Škrati so bili jezni in so sklenili, da se bodo maščevali. Odšli so v mesto in vzeli vsa drevesa, ki so jih ljudje posekali. Spremenili so jih v deske in jih prodali. Od takrat se ta kraj imenuje Deskle.

Kaja Zbačnik, Dominik Balantič, Lan Knavs, Mark Babšek, 5. razred

KAKO SO JESENICE DOBILE IME

Nekoč je na Planini pod Golico živel čarovnica po imenu Jesen. Nekega dne je odhitela v bližnjo vas. Tam je srečala čarovnika, ki je bil njen sovražnik. Poklicala ga je in vprašala, kaj dela v tej vasi. Čarovnik ji je odgovoril, da išče sestavine za svoj napoj. Čarovnica je tudi iskala svoje sestavine za napoj. Vprašala ga je, če bi delala skupaj. Potem sta pripravila napoj. Čarovnik je po nesreči stresel prašek za jesen. Čarovnik in čarovnica sta odhitela ven pogledat, če je zunaj že jesen. Jesen je že bila. Čarovnica je bila tako zelo jezna na čarovnika. In od žalosti je umrla. Tako je vas pod Golico dobila ime Jesenice.

Monika Car, Larisa Rovan, Aljan Turk, Patrik Turk, 5. razred

KAKO JE AJDOVŠČINA DOBILA IME

Ajdovščina je kraj na Primorskem. Pred davnimi časi so tam gojili veliko ajde. Ajdo so gojili skoraj pri vsaki hiši. Nekega dne je v vas prišel zlobni škrat in kradel ajdo. Vaščani so čez čas opazili, da jim škrat krade ajdo. Sklenili so, da bodo ajdo poželi. Poželi so jo in imeli veliko prostora. Odločili so se, da bodo sezidali hiše. V ta kraj se je priseljevalo vse več ljudi. V spomin na ajdova polja pa je kraj dobil ime Ajdovščina.

Nil Benčina, Gašper Knavs, Izza Knavs, Maja Žagar, 5. razred

KAKO JE KAMNI GRIČ DOBIL IME

Nekoč, že dolgo dolgo nazaj, je bila majhna vas. Ljudje so živeli v revščini.

Nekega dne so zaslišali glasne puke. Niso vedeli, kaj je to. Ponoči so slišali tudi rjojenje. Mislili so, da prihaja močna nevihta. Možje so kot običajno odšli v gozd po drva. Slišali so šumenje, rjojenje in kričanje. Povsod so pogledali, a niso nikjer videli bitja, ki bi lahko spuščalo takšne zvoke. Starejši gospod je za drevesom opazil velikansko bitje. Šel je povedat ostalim, a mu niso verjeli. Niso vedeli, da je za drevesom res sedel velikan. Ta velikan je bil zelo lačen, zato je sledil gozdarjem vse do vasi. Vaščani so se ga zelo ustrašili, pred njim so bežali in se skrivali. Niso vedeli, kaj hoče velikan od njih. Začeli so mu nositi živino, denar in vse, kar so imeli. Niso pa imeli hrane, ki si jo je velikan tako želel. Ukazal jim je, da mu morajo prinesiti kaj za pod zob, drugače bo uničil vas. Ljudje so mu pričeli nositi hrano, vse, kar so imeli. A velikan ni bil zadovoljen, saj je hotel vedno več. Potem so ga prenehali hraniti, ker niso imeli ničesar več. Velikan se je zelo razjezil in vrgel veliko skalo na vas, tako da je nastal velik grič. Imenovali so ga Kamni grič.

Anika Car, 7. razred

KAKO JE DEDNIK DOBIL IME

Nekega dne je v naše kraje prišel tujec z otroki. Naselil se je v staro hiško na koncu vasi. Ko so se naselili, so tujčevi otroci kar naprej gledali proti sosednji hiši, ki je bila stara in je v njej pogosto ropotalo. Po nekaj dneh se je nova družina odpravila na sprehod. Otroci so spet gledali proti stari sosednji hiši, a ni bilo nobenega premika, ko pa so odšli naprej, je spet ropotalo. Otroci so sumili, da se v hiši nekaj dogaja. Bili so zelo radovedni. Nekega dne pa ni bilo staršev doma, zato so šli otroci sami pogledat bliže stari hiši. Odprli so vrata in zaklicali: »Halo!« A bilo ni nikogar. Iz sobe so se slišali čudni zvoki. Šli so pogledat in zagledali nekaj neverjetnega. Videli so sedem starejših mož, ki so pisali nekakšen načrt, najbrž za zaklad. Otroci so vzkliknili: »O, dedki, kaj pa imate to?« Možje so otrokom predali načrte in otroci so začeli kopati blizu hiše. Po nekaj urah so našli skrinjo, a v njej ni bilo zaklada niti sladkarij, bilo je eno samo pismo. V njem je pisalo: Dednik. Niso sicer vedeli, kaj naj bi ta beseda pomenila. Ampak ker so jim načrt dali dedki in ker je v pismu pisalo Dednik, so se odločili, da bodo s tem imenom poimenovali svojo malo vasico. To ime je vasica obdržala do danes, le da je v njej še manj hiš, kot jih je bilo takrat.

Žiga Knavs, 7. razred

Slika 8: Žana Košmerl, 9. razred

Slika 9: Nik Cimprič, 9. razred

POEZIJA IZ 6. IN 8. RAZREDA

PESEM

Ko človek umre, je problem.
Ko pes umre, samo stran gre.

To je ta stvar, da nismo enaki,
ko žival umre, stojimo kot bedaki.

Jo zbije avto, jo zbije vlak,
nihče ne preveri, umakne se vsak.

Jan Anzeljc, 6. razred

Slika 10: Maša Kordiš, 9. razred

NEBO

Neskončno nebo je
z belimi oblaki napolnjeno.
Kaj sploh je nebo?
Je to neskončen kraj
ali le velik razprostrt zmaj,
ki se po zraku vije že tisoče let
in ga nihče ne more ujet'.

Nebo je polno domišljije.
Ko se zazreš vanj,
vidiš najrazličnejše oblike,
same zanimive slike.
Lahko vidiš pike
ali pa sladoled,
spravljen v sladek kornet.

Nebo je prekrasen kraj,
v katerem živijo vile,
ki vsak dan gledajo na naš planet
in opazujejo ta svet.

Nebo je čisto drugi svet,
o katerem je polno lepih besed
in kjer je prav vsak sprejet.

Stela Poje, 6. razred

ŠOLA

Vsak dan v šolo gremo s torbo,
kjer nosimo zvezke in male beležke.

Ko zvonec zazvoni, v razred pridrvimo
in se vsak v svojo klop zapodimo.

So učne ure težke, spraševanje se vrsti,
vmes tudi kakšna enka prileti.

Ko šole konec je, vsi se veselimo
in urno domov odhitimo.

Anuša Bartol, 6. razred

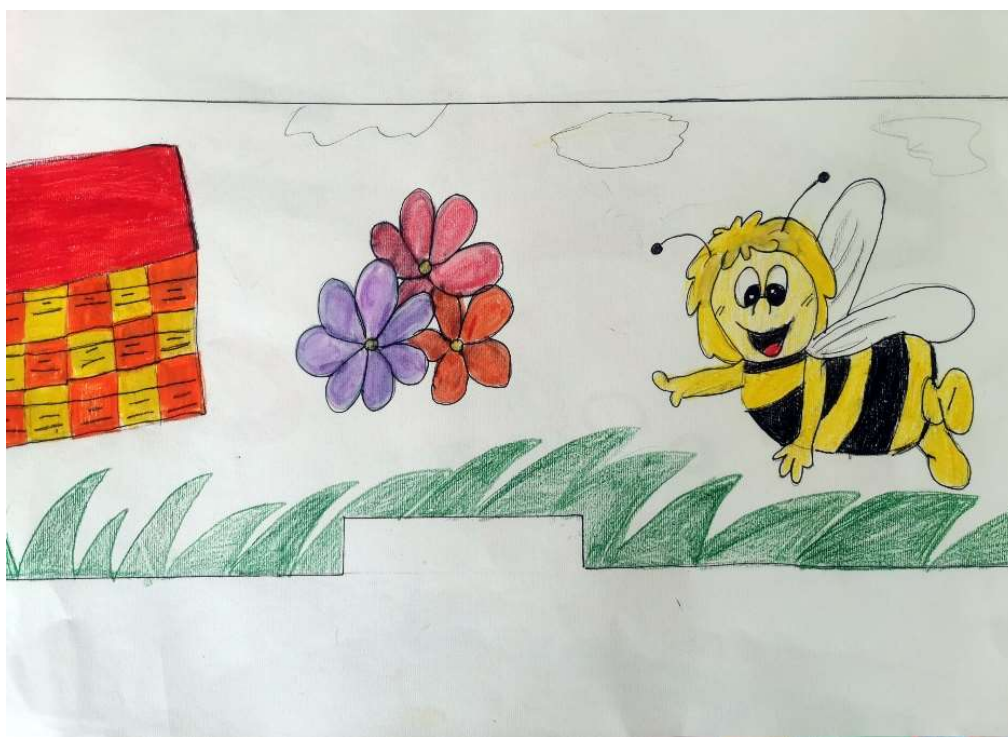
NIČ SE MI NE DA

Nič se mi ne da.
Šola je bedna kar se da,
saj pišemo, rišemo,
beremo in se učimo,
dokler sivih las ne dobimo.

Zaradi šole se počutim slabo.
V šoli sedim in se nič ne naučim.

Nič se mi ne da,
najraje bi kar ležal doma.

Jaka Slavec, 6. razred

Slika 11: Špela Turk, 7. razred

METULJČKI

Metuljčki so kot kraguljčki,
letajo po travniku,
rajajo in se zabavajo.
Metuljčki, kar na plan,
s tem nam boste polepšali dan!

Metuljčki so tako lepe živali,
da bodo vsakomur veselja dali.

A pozimi metuljčkov ni,
saj sneg k nam prihiti
in vse vasi nam zasneži.

Eva Vesel, 6. razred

DRAMA

Ves čas se le govori,
namesto da se kaj zgodi.
Ampak ne vem, kaj.
Vse, kar se dogaja,
nima smisla.

Novice se širijo iz dneva v dan.
Vse gre naprej, s časom vred.
Treba bi bilo nekaj verjet',

na primer, da čas se ustav'
in je potem vse prav.

Ko pa se čas ustavi, je pa drama!
Ljudje ne vedo, kako naprej.
A takrat se samo malo nasmej!

Nato pa se čas spet »odstavi«
in vse gre naprej in vse je okej.

Ruben Krivorotov, 6. razred

KAKO NAPISATI PESEM

Kako pesem napisati,
če ne znaš brati?
Kako pesem urediti,
če ne znaš je narediti?

A ko se naučiš brati,
ne znaš prave besede izbrati.
Ko pa pesem končno napišeš,
jo iz samega strahu izbrišeš.

Le kako kaj napisati,
ko ne morem se zbrati?
Prepustila bom pesmi
pesnicam pisati.

Nika Turk, 6. razred

Slika 12: Haidi Kordiš, 7. razred

PESEM

Zunaj je padal sneg.
Šel sem na breg,
a sem se zapletel v kreg.

Šel sem na vrt,
kjer je bil velik krt.
Ko se je skrtil krt,
je prišel prijatelj Črt.

Pa se je prikazalo sonce
in svetilo na vse konce.
Ko sem pa spat odšel,
me je mesec v spanec odel

Tim Levstek, 6. razred

PESEM

V šoli komaj sedim in težko bedim.
Težava je v tem, da ničesar ne smem.

Ko pridem domov, sem spet kot nov.
Izvajal bi joga, ampak imam nalogo.

Zvečer pa v posteljo odhitim
in sladko zaspim.

Neža Bambič, 6. razred

SNEG

Zunaj sneg sneži, cela vas se veseli.
Sanke, smučke in drsalke
so najboljše »pomagalke«.

Ko po klancu dol drvim,
se neugnano veselim.
Znova in znova si želim,
da to zgodbo ponovim.

Lara Cimprič, 6. razred

MAČKE

Rada imam mačke,
ki so kot plišaste igračke,
zelo so igrive,
včasih pa zelo pazljive.

Doma mucu imam
in vam je ne dam,
še majhna je moja mačka,
je kot rumena račka.

Tanaja Anžur, 6. razred

ALEKS PAPAGAJ

Aleks je prijazen, smešen,
dokaj resen papagaj,
meče škatlo pringels čipsa
ali pa papirček twiksa.

Aleks dobro zna leteti,
rad na rami mi sedi,
ko pa enkrat mu je dosti,
pa mi z rame odleti.

Ruben Krivorotov, 6. razred

MOJ PES

Doma imam psa po imenu Tobi,
ki se rima na ime Robi.
Rad hodi po travi
in se plazi po omari.

Ima rjave tačke,
ki se rimajo na račke.
Rad lovi mačke
in za sabo pušča čačke.

Ko se jutro prebudi,
si brikete zaželi.
Rad ima ljudi
in to nas vse veseli.

Rebeka Kordiš, 6. razred

RIMA

Rima se na pesem *lima*.
Rima res nam vse pove
in se vtisne nam v srce.

Pesem brez rime
je kot leto brez zime.
Zima ima mrzle dni,
takrat pesmi pisati težko ni.

Na pesmi rime
se marsikdo za glavo prime.
Pesem brez rime
bi bila kot metla brez žime.

Lara Kordiš, 6. razred

KAJ JE ŽIVLJENJE

Življenje je kot dolga cesta,
včasih vijugasta, včasih ravna,
je potovanje v posebna mesta,
je dogodivščina zabavna.

Ana Lavrič, 8. razred

Življenje je kot pravljica,
v kateri odmevajo naši koraki.
Ko pridemo do konca strani,
nas obsveti mavrica
in že smo nad oblaki.

Kaja Lavrič, 8. razred

Življenje se počasi odvija,
kakor darilo,
postopoma se razvija,
a bo hitro minilo.

Lana Lavrič, 8. razred

Življenje je zelo kruto,
včasih lepo in rad živiš;
vendar je tudi neprizanesljivo,
takrat celo noč bediš.

Suzana Rojec, 8. razred

Življenje je kakor pravljica
z začetkom in koncem,
vsako sekundo izkoristi ga,
da konča se ti s soncem.

Veronika Debeljak, 8. razred

Življenje je samo eno,
v njem se moramo zabavati;
ker nam je le eno podarjeno,
pazimo, da ne bo izgubljeno.

Tia Mišič, 8. razred

Slika 13: Lada Pivovarova, 7. razred

KULINARIČNI NASVETI

Protiklepetava juha 1

Sestavine:

- 1 ključavnica
- 1 vrv
- 3 žvečilni gumiji
- 1 liter vode
- prašek za pecivo
- ščepec soli

Postopek: V lonec stresi vse sestavine, dolij 1 liter vode. Vse kuhaj eno uro. Nato dodaj še sol. Ko se neha kuhati, ugasni štedilnik. Počakaj, da zadiši, in to postreži.

Roko Bečirović, 4. razred

Protiklepetava juha 2

Sestavine:

- 1 košček selotejpa
- 1 ključavnica
- 1 kuli
- 1 radirka
- 2 torbi
- 1 zvezek
- 6 l kisa
- 1 prašek protiklepetav

Postopek: Vzamemo škaf in vanj stresemo sestavine. Škaf pristavimo na štedilnik. Kuhamo 5 dni, da sestavine splesnijo. To stresemo na krožnik. Nanj posujemo še prašek protiklepetav in ponudimo otroku.

Julija Knavs, 4. razred

DEVETOŠOLCI SO SE POSLOVILI

Želimo jim dolge in sončne počitnice, brezskrbne poletne dni, jeseni pa obilo sreče in poguma na novi poti.

Fotografija 17